

V pismu cesarskem stoje te besede:
Anže zanaprej ne bo pasel več črede;
opat maj mu streže, on zanj naj skrbi
do ure, ko srečen v Bogu zaspi.

JERNEJ LEVIČNIK

Prijateljem

Ime in sreča moja znana,
prijat'ljí moji, vam je, menim;
sedim tu v hribih Korotana
in tiho zdihvam med jelenim.

Sem želel dragi domačiji
množiti čast, dajati hvalo;
sem upal prvi beračiji
stanú odločen biti kmalo.

Srce mi gorko v prsih trka,
moj duh spoznanju se daruje,
oko lepote rožic srka,
uho se k petju obrazuje.

Drugač' so moje pota bile,
namení v prah so se vrnili;
kar prsi gorko so voščile,
bogovi niso dovolili.

Te boljšega moža lastnosti,
veste, so me iz Krajne 'zgnale:
Od nekdanj rade so grenkosti
blagejih duš se napijále.

Ime s'cer že je oznan'valo,
da lepih sonc ne bodem gledal,
levično se je prikazalo
mi znam'nje, bom povedal.

Ter se ne čudim v svoj' samoti,
da daleč sem od vas, Ljubljanci;
mor'bit' viharjev sem togoti
manj prost ko vi, moj' dragi znanci!

Kranjskim mladeničem

Vi prednikov neumrjočih vnuki,
ki čast so bili dobrim, hudim strah,
katerih žlahtni še žive nauki,
das' trupla davno že pokriva mah!
pomislite, da le mladosti léta
so tistim delom čas, priložnost sveta,
ki srečne, imenitne vas storé;
mladost je dan, kmal' mine in — gorjé!

Da rajnki bili so stebri deželi
in vere luči, lepih dnevov zor;
da slast pobegniti je mogla vseli,
ki ljudstvo pokončna in kraljev dvor,
to dedov zgodnje bil je sad modrosti,
pomlad življenja ni b'la njim k norosti.
Neumni vsi, k' ta čas vnemār pusté;
mladost je dan, kmal' mine in — gorjé!

Sinovi Krajne, čvrstih rod očetov,
brst srečnih časov, srečnih časov kal!
al' pridete od knezov al' od kmetov,
če lenih zaničujete drhal,
neutrudno hoč'ite za duhá skrbeti,
na učenosti zmeraj bogateti,
to od mladosti, zlati vek k vam gre;
mladost je dan, kmal' mine in — gorjé!

Ne boj se, komur stvarnica odrekla
zlató, stan žlahtni, imenitni dom!
Dobil si stanovitost huj' od jekla,
k' goré prenaša, sinje skale lom'.
Postava čvrsta, jasni um t' je dota,
povej mi, kdo je s to že bil sirota,
če prav ob času z njo obračat' vé?
Mladost je dan, kmal' mine in — gorjé!

Kar voda ribi, tiču zrak, čebeli
so rože, to naj delo bode vam;
zgubljen'ga časa rane ne zaceli
nečimrna ljubezen, zdravje zmam'.
Zastonj se rumenjaki jim bliščijo,
zastonj device zale jim cvetijo,
ki njih pogoj, umelnost zamudé:
mladost je dan, kmal' mine in — gorjé!

Zato še enkrat pevca poslušajte:
Prihoda čast zdaj obstoji na vas;
pa nič na starost se ne zanašajte,
živét' za svojih vnukov zlati čas;
neovržljiva je: mladosti leta
za tista dela so priložnost svéta,
ki srečne, imenitne vas storé;
mladost je dan, kmal' mine in — gorjé!

Žalovanje po prijatelju v vojski

Log ti zapuščen, hladilen!
žalostno t' odprem srce;
lek, samota! si vračilen,
zbriši meni ti solzé!

Ljube rožice! povejte
je li dragi tukaj bil?
Tako milo me ne glejte;
vem, pri vas se ni mudil!

Hrupa mestnega praznoba
mi je huji muke vir,
notranja bridkost, grenkoba
najde le v dobravah mir.

Tičiče! ste me obsule,
slišale me sem prispet',
ure tiste so minule,
vidim zdaj vas proč letet'!